

The book cover features a stylized, flat-design illustration. The top half shows a sky with a color gradient from light green to orange and red, suggesting a sunset or sunrise. A black silhouette of a helicopter is flying in the upper right. Below the sky are stylized mountains in shades of purple, blue, and white. The bottom half of the cover depicts a village with various buildings in muted colors. In the foreground, two soldiers in black silhouette are standing on a rocky outcrop, looking towards the village. One soldier is sitting on a rock, while the other stands holding a rifle.

David Ježek

POSLEDNÍ SLOVA
Z
AFGHÁNISTÁNU

Poslední slova z Afghánistánu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

David Ježek

Poslední slova z Afghánistánu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

David Ježek

**POSLEDNÍ SLOVA
Z AFGHÁNISTÁNU**

● ■ **pointa**

David Ježek

**POSLEDNÍ SLOVA
Z
AFGHÁNISTÁNU**

Copyright © David Ježek, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-410-0

ISBN e-knihy 978-80-7691-559-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-560-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-551-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

S maximální možnou pokorou v srdci bych tuto knihu rád věnoval rodinám, blízkým a přátelům padlých vojáků a členů bezpečnostních složek při službě vlasti.

ÚVOD AUTORA

Osobně nejsem zastáncem dlouhého úvodu a vysvětlování, proč autor knihu napsal. Nicméně i já se k tomu musím uchýlit.

Pro život vojáka na premiérové zahraniční operaci je nejčastěji první měsíc tím nejobtížnějším. Je odloučen od rodiny, svých blízkých a přátel. Dostane se do zcela jiné životní situace v cizí zemi a jeho život se prakticky ze dne na den změní. Ač tomu předchází několikaměsíční příprava, kdy je voják vystavován mnoha situacím, s nimiž se může setkat, nikdo jej nedokáže připravit na skutečné ohrožení života.

Zda to, co právě čtete, nazývat knihou, nebo deníkem, ponechám na vašem uvážení. Text pojednává o životě jednoho výsadkáře z Chrudimi a jeho schopnostech adaptovat se na cizí prostředí během prvního měsíce v Afghánistánu.

Nedělám si iluze, že toto dílo změní literární svět, ale s nadějí v srdci doufám, že detailní subjektivní pohled by mohl širší veřejnosti a zájemcům o dané téma vytvořit lepší představu, jaké pocity voják při odloučení zažívá.

S upřímnou pokorou si uvědomuji, že text není dokonalý. Kdyby mě v mládí napadlo, že někdy vydám knihu, zřejmě bych k tomu zaměřil i své vzdělání. Místo toho ovšem jako vystudovaný tělocvičák umím poměrně zdatně kopat do míče a udělám pár hezkých kliků. Přesto doufám, že si čtení užijete a snad vás i něčím obohatí.

- 1 | Veškerý autorův zisk z prodeje knih bude věnován Vojenskému fondu solidarity.
- 2 | Originální zápis deníku obsahoval velké množství vulgarismů. Ačkoliv jsem zastáncem toho, že vulgarismy do knihy nepatří, bylo nezbytné některé hrubší fráze zachovat. Nepublikovatelné výrazy byly nahrazeny sofistikovanějšími (např. lump, padouch, bambula, uličník apod.).
- 3 | Veškeré ilustrace vytvořil autor textu s cílem přiblížit čtenářům jeho osobní rozpoložení během nasazení v Afghánistánu a při plném vědomí, že není profesionálním ilustrátorem.
- 4 | Některé informace nejsou z důvodu zachování utajení citlivých informací v knize uváděny.
- 5 | Jména osob jsou z důvodu bezpečnosti zmíněných osob nahrazena fiktivními jmény nebo přezdívkami.

ROZLOUČENÍ

„Takže zdar! Pozdrav do kamery říkám už poosmé a doufám, že tentokrát to vyjde a snad z toho něco vznikne. Párkrát se mi kamera vypla, párkrát jsem mluvil jak blb a jednou jsem se styděl a zapomenul, o čem chci mluvit. Fůůůůůůů...“

Hlasitý povzdech byl pomyslnou tečkou k úvodu videa.

„No... vypadá to, že kamera jede, otázkou tedy zůstává: Jak začít? Jsou dvě možnosti, za kterých vidíte toto video. Ta první vypovídá o zradě mého kamaráda Michaela, který si ze mě udělal tak zvaný dobrý den a na video se podíval čistě ze zajímavosti a pro pobavení, případně ho ukázal ještě někomu dalšímu. Ty hajzle! Tak tohle máš za sto koleček na buzeráku, ty zrádče!“

S úsměvem na tváři ovšem plynule pokračuji dál.

„Pokud jde o druhou možnost..., tak toto video je v podstatě mé rozloučení s životem – rozloučení s vámi.“

Nyní již bez úsměvu.

„Aktuálně je 15. 10. 2019 a zbývá pouze pár hodin do odletu. Nepřipouštím si žádné černé myšlenky, které by mohly předpovídat jakoukoliv komplikaci nebo neštěstí, ale jelikož jsem neustále odkládal sepsání vlastní závěti, rozhodl jsem se využít moderní technologie k zdokumentování svých posledních slov pro rozloučení s nejbližšími.

V představách jsem měl krásný motivační proslov o tom, co vše jsem zažil a jak jsem žil naplno, ale nyní chápu, proč si mnoho lidí

své proslovy sepisuje. Je velmi obtížné takto hovořit, a abych se přiznal, vůbec nevím, co říct, jak začít ani jak formulovat všechny své myšlenky. Skutečnost, že toto jsou má poslední slova, kterými se chci rozloučit a poděkovat všem nejbližším, vytváří smíšené pocity, protože mi vše přijde nedostatečné a malicherné.“

Půlnoční ticho v místnosti narušuje pouze tikot vteřinové ručičky nástěnných hodin a z chodby se ozývají kroky kolegů, kteří zítra odlétají se mnou.

„Doufal jsem, že to, co se stalo, se nestane – osobně si myslím, že moje chyba to nebyla, protože mám plnou důvěru ve své schopnosti.“

Mírně jsem se pousmál, abych ukázal svůj nadhled i sebedůvěru.

„Lépe řečeno – doufám v to. Pokud jsem nyní po smrti..., je to hrozné..., zejména pro mě..., ale ještě horší by bylo, kdyby zemřel i někdo další z kolegů kvůli mně. Je opravdu obtížné takhle mluvit, protože si nedokážu představit konečný dopad mých slov a jaký tím zanechám odkaz.“

Toto video na rozloučení jsem již jednou dotočil celé, ale už v průběhu natáčení jsem z něj měl pocit, že je až moc depresivní. Rozhodl jsem se podívat se na svůj výtvar, abych jej kriticky zhodnotil. Po jeho zhlédnutí jsem si sám pro sebe řekl: Tak to je úplně nejvíc depresivní.

Rozhodl jsem se, že udělám nějaké, které nebude tak depresivní, ale i tak nevím, co říkat, což je celkem depresivní...

Každopádně všem, co mě znali, bych chtěl ze srdce poděkovat za to, jak se ke mně chovali, za to, že jsem se cítil v kolektivu oblíbený a milovaný mezi svými nejbližšími. Pocitově, mám kolem sebe nepřátel tak málo, že by mi na jejich počet stačila přední pac-ka tapíra, avšak i těm bych chtěl poděkovat, protože to vše utvářelo můj život a mohl jsem si vážit nejrůznějších drobností.

Celý život jsem se bál sm... No bál... Já jsem se nebál smrti. Bál jsem se toho, že zůstanu zapomenutý. Bál jsem se toho, že můj

život se stane zbytečným a že láska a energie vložená do mé výchovy přijde vniveč. Vlastně i vy mě můžete po smrti nyní udělat ještě šťastnějším. Ten, kdo mě zná, tak ví, že většina mého života je úzce spjata se sportem, ve sportu jsem našel svou závislost, vizi i životní smysl. Pokud bych si mohl vybrat, co bych chtěl, aby po mně zůstalo, a zároveň jsem byl nohama na zemi, byl bych nesmírně rád, kdybyste alespoň jednou týdně vykonali nějakou sportovní činnost pro sebe – šli si zaběhat, zacvičit, cokoliv. To vše v pozitivní vzpomínce na to, kolik lidí na světě žilo a zemřelo dříve, než museli. Druhou věcí by byl akt projevení dostatečného množství lásky svým nejbližším dřív, než bude pozdě. Kolik lidí by za tu možnost dalo vše, aby mohlo zažít ten pocit pohlednutí do tváře milované osoby ještě jednou. Za možnost říct děkuji.

Snažil jsem se žít tak, abych inspiroval jiný..“

Zde to vypadalo, že video ukončím. Přival emocií a představy toho, že v době, kdy se na toto video koukají moji nejbližší, já jsem již po smrti a nic víc jim nikdy neřeknu, mě absolutně pohltil. Říká se, že správný chlap nikdy nebrečí. Pokud bych tedy chtěl zachovat svou důstojnost, pojďme si zde zahrát hru na to, že mi zrovna spadlo něco do očí a těch padesát vteřin ticha byla čistá náhoda.

„... Abych pravdu řekl, nechci video protahovat více, než je nutné. Byl bych velmi nerad, kdyby z videa na rozloučení vznikl slovní průjem mých myšlenkových pochodů, kdy se při mém rozloučení začnou lidi nudit.

Mohu říct s jistotou, že já svůj život nanejvýc miloval a zemřel jsem šťastný. Samozřejmě je toho mnoho, co bych chtěl zažít, co bych změnil, co bych udělal jinak, ale v komplexnosti? Vše bylo dokonalé. Neříkám, že jsem nedělal chyby – dělal jsem jich mnoho a upřímně jich lituji, ale vždy jsem se z nich snažil poučit. A pokud jsem se nepoučil? Tak se stejně nic vážného nestalo, je přeci zbytečné se trápit.“

S pokrčením ramen a úsměvem jsem zakončil další část svého monologu.

„Ani nechci, aby kvůli mně někdo truchlil či plakal – ovšem oslavný tanec z mého skonání by mi radost také neudělal...“

Zde jsem si spíše sarkasticky odfrknul, než že by mi bylo do smíchu.

„Je opravdu obtížné smysluplně mluvit v tomto kontextu – kombinovat vtípky, které vlastně ani nejsou vtípky, a zároveň zachovat vážnost. Opět se musím opakovat, že mi nedochází, s jakým odstupem na toto budete koukat. Můžete zkusit zapřemýšlet, jak by vypadala řeč, kterou se loučíte. Nevíte, kdy ji někdo uvidí... Zda to bude zítra... Za měsíc? Za pět měsíců? Co říct v takový den?“

Rád bych řekl, že kdybych věděl, co se stane, žil bych lépe..., že bych na konci každé konverzace pronesl nějakou pamětihodnou větu, že bych každý den prožil lépe, prožil ho jako svůj poslední. Ale copak je to vůbec možné?

Mnozí lidé z armády, ale i z mého okolí pro mě byli více než jen obyčejní přátelé. Svěřoval jsem se jim s tím, co mě opravdu trápilo, a bral je jako rodinu. Budu rád, když se vám bude dařit nejlépe, když budete šťastný, a hlavně aby váš poslední den nastal v moment, kdy na to budete připraveni. Ne jako v mém případě...“

Dopřál jsem si krátkou odmlku na utřídění svých myšlenek a dotažení svých posledních slov.

„...ač jsem byl skutečně šťastný člověk. A lidi... přestaňte pomlouvat! Vždy je lepší jít do drobné konfrontace než zbaběle pomlouvat někoho za zády, tím se nic nezlepší.“

No... již to nebudu déle prodlužovat – věci, co mám ve skříni, tak ať si rozeberou kluci z roty podle potřeby. Požádám o předání dalších videí na tomto flash disku určeným osobám... A to je asi tak vše. Tak pic.“

Zasmál jsem se, aby to vypadalo, že je konec videa, ale věděl jsem, že takhle to nemohu zakončit.

„V mých představách, jak jsem již uváděl, bylo, že natočím ohromně inspirativní rozlučkové video, že po zhlédnutí videa se lidem změní život a budou šťastný až navěky, že v podstatě změní vesmír – ale teď tuším, že mé poděkování a rozloučení ani nepůsobí jako poděkování a rozloučení. Více času ovšem nemám, a tak aby pointa videa došla svého naplnění:

Díky za život, který jsem měl.

Díky za lásku, kterou jsem cítil.

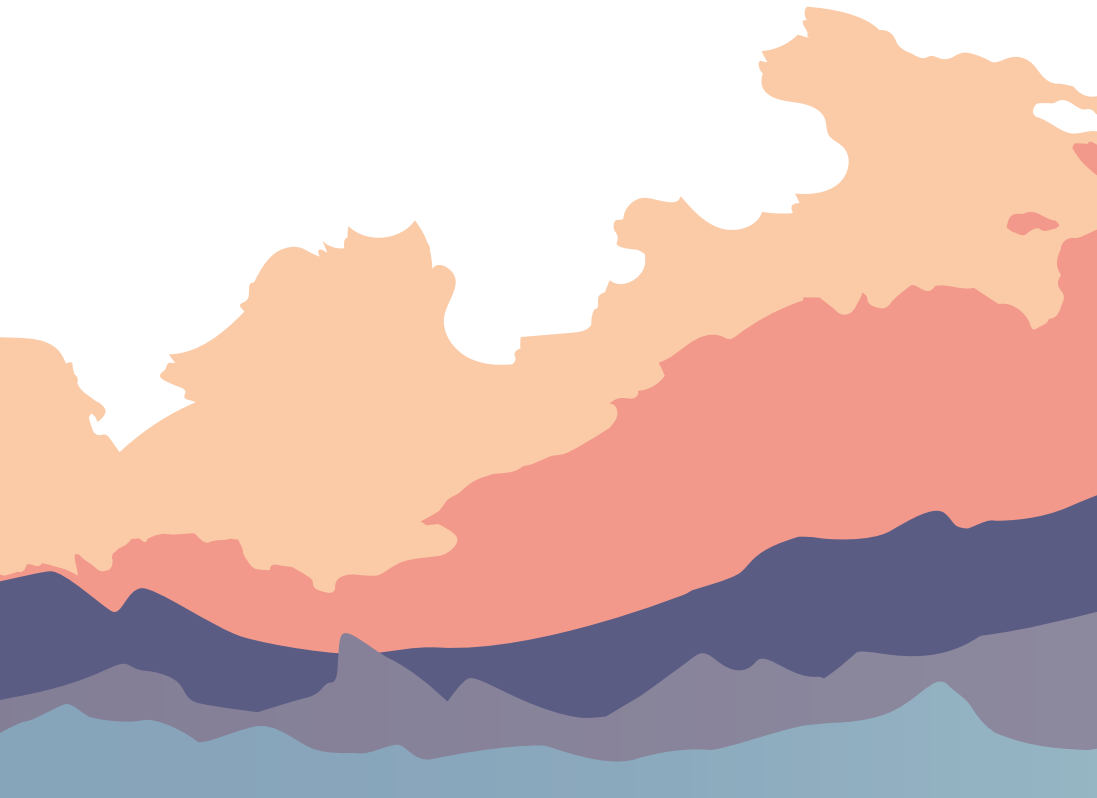
Díky za váš čas, když já o svůj už přišel.

Díky za vše.“

Obsah

Úvod autora	7
Rozloučení	9
Resolute support	19
My jsme to dokázali!	33
All clear	45
Honza mi vypíná budíky	67
Dismount	81
Chrudimský samozáděr	87
Incoming!	93
První qrf	103
Disney	107
Medevac	111
První krev	115
Jiří tkadlčík	119
Pytle na mrtvoly	125
Druhá krev	129
Tak co myslíš? Umřeme?	133
První atentát	139
The game changers	145
Everyone farts	149
Pisoár	159
Afghánské pohoštění	163
První patrola	167
Spočni!	177
Toyota	184
R. I. P.	187
Konec je začátek	194
Poděkování	201

OPERATION

RESOLUTE
SUPPORT

OPERATION RESOLUTE SUPPORT

den první

Snažil jsem se potlačit nepřeborné množství myšlenek, které na mě čekaly v pomyslné myšlenkové frontě, a ač jsem byl značně unaven, prostě se usnout nedalo. Ty videa jsou fakt hrozný! Měl bych to jít přetočit! Jedna z nejhlasitějších myšlenek ve mně právě rezonovala. Naštěstí jsem před pár lety objevil jakousi superschopnost, která mi s poměrně vysokou úspěšností umožňovala usnout během několika vteřin. Stačí ležet v posteli a říct si, že předtím, než půjdu spát, musím ještě něco udělat. Musím si ještě připravit věci na zítra! A v ten moment spím.

Po dvou hodinách spánku jsem se vzbudil. Cítil jsem se jak po bujaré noci v techno klubu. Techno je jediný hudební styl, kterému se vyloženě vyhýbám, a na party skoro nechodím. To už je úděl asociálů, jak o sobě rád tvrdím, ale většinou mi to nikdo nevěří. Je 02:48. Oblékám si svou „pískovou“ uniformu. Jdu dlouhou chodbou kasáren na vedlejší četu za kamarádem Kašičkou. Potřebuji přijít na jiné myšlenky a popostrčit čas, alespoň na 03:15. To je čas našeho posledního nástupu v Chrudimi před odletem do Afghánistánu.